

II./2025

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

5. april

OD NESREČE DO LJUBEZNI

Chhaina, Tajska

Chhainajevo odraščanje je zaznamovalo sovraštvo do imena Jezus. Chhaina je bil pripadnik glavne religije v Kambodži, on in njegova družina pa so sovražili krščanstvo.

Nato pa je njegova družina začela sovražiti tudi njega.

Vse se je začelo, ko je Chhainov dedek nenadoma umrl. Chhaina je imel svojega dedka rad in je z njim preživel veliko časa. Toda v njihovi religiji velja, da če z nekom preživiš veliko časa in se ti zgodi kaj slabega, veljaš za odgovornega. Chhainova družina se je spraševala, ali je deček prinašalec nesreče.

Potem je nenadoma umrl Chhainov stric. Chhaina je tudi s stricem preživel veliko časa. Zdaj se je njegova družina začela spraševati, ali res prinaša nesrečo.

Zatem so Chhainovi starši bankrotirali. Prodala sta vse, kar sta imela, in se zaradi dolgov preselila čez mejo na Tajsko, kjer sta delala v tovarni televizorjev. Chhainu sta naročila, naj ostane doma.

»Tvoje življenje ni prineslo miru, ampak le uničenje,« je rekel eden od sorodnikov.

»Nikoli se ne bi smel roditi,« je dodal drugi.

Chhaina je imel 18 let. Bil je zelo osamljen.

Potem pa ga je prijatelj povabil na lekcije igranja kitare v adventistično cerkev. Chhaina je bil razpet. Vedel je, da adventisti ljubijo Jezusa, sam pa ga je sovražil. Toda resnično si je želel igrati kitaro, zato je šel v adventistično cerkev.

Po prvem obisku ni nikoli zamudil lekcij igranja v cerkvi. Pastor in njegova soproga sta mu bila takoj všeč. Govorila sta o Jezusu, ki je bil zelo drugačen od tistega, o katerem sta mu govorila starša. Povedala sta, da Jezus ne samo ljubi te, ki ljubijo njega, temveč tudi tiste, ki ga sovražijo. Njegova ljubezen je tako velika, da je umrl, da bi lahko tudi ti, ki ga sovražijo, večno živeli, če se odločijo zanj.

Chhaina je šel v cerkev vsako soboto. Ljubezen do Jezusa je rasla v njegovem srcu in nekega dne se je krstil. Molil je, da bi se s starši spet povezali. Želel je, da bi ga sprejela, ne da bi ju skrbelo, da bi jima prinesel nesrečo. »Želim svojo družino,« je molil vsak dan. »Obljubim, da ti bom služil vse življenje in nobenemu drugemu bogu.«

Jezus pa je navidezno molčal. Chhaina ni povsem razumel vloge vere v kristjanovem življenju. Tradicionalna vera njegove družine je močno poudarjala dela. Ko je molil, se je odločil, da bo s svojimi deli dokazal, da je vreden odgovora. Prostovoljno se je pridružil pobudi *Eno leto v misiji*, v okviru katere je eno leto opravljal misijonsko službo. Nato je francoskemu misijonarju pomagal razdeljevati Sveto pismo v Kambodži. Upal je, da bodo njegova dela prepričala Jezusa, da bo odgovoril na njegove molitve. Toda Jezus je na videz molčal. Včasih se je Chhaina razjezil in molil: »Toliko delam zate! Zakaj ne storiš ničesar zame?«

Po petih letih sta se Chhainova starša vrnila v Kambodžo, ker nista imela druge izbire. Oblasti na Tajskem jima niso podaljšale delovnih vizumov. Ker nista imela ne zemlje ne doma, sta sprejela Chhainovo povabilo, da ostaneta z njim v njegovem najetem domu. Ni bilo več pomembno, ali prinaša nesrečo. Nista imela kam drugam.

V soboto je Chhaina povabil starše v cerkev. »Nimata denarja, tam pa se bomo lahko vsi najedli,« je rekel.

Verniki so toplo sprejeli njegova starša in starša sta uživala v skupnem obroku. Naslednjo soboto sta se vrnila na kosilo in druženje, njuno srce pa se je začelo mehčati. Jezus,

o katerem sta slišala v cerkvi, je bil zelo drugačen od Jezusa, ki sta ga toliko let sovražila. Minilo je leto dni in Chainova starša sta se krstila.

To je bil največji čudež, ki si ga je Chhaina lahko predstavljal. Ne samo da je Jezus odgovoril na njegovo molitev in sta se njegova starša vrnila v Kambodžo, marveč je osvojil tudi njuno srce. Jezus je naredil veliko več, kot je prosil. S presenečenjem je spoznal, da Jezus ni odgovoril na njegove molitve zaradi česar koli, kar je Chhaina storil, temveč zaradi tega, kdo je Jezus.

Danes Chhaina ni več mnenja, da prinaša nesrečo. Počuti se ljubljenega. Ni pozabil svoje obljube, da bo do konca življenja služil Jezusu. Danes študira teologijo na Mednarodni azijsko-pacifiški univerzi na Tajskem in se pripravlja na življenje v misijonski službi.

Chhaina je eden od na tisoče študentov, ki so zaradi daru trinajste sobote študirali na Mednarodni azijsko-pacifiški univerzi. Del daru leta 1988 je pomagal zgraditi kampus, ki se je takrat imenoval Tajska misijonska šola. Dar trinajste sobote še vedno blagoslavlja Chhaina in mnoge druge 36 let pozneje. Hvala, ker zvesto prilagate misijonski dar.

12. april

EDINI ŽIVI BOG
Surachet, Tajska

Opomb urednika: Današnja misijonska zgodba govori o človeku s Tajske, čigar življenje se je spremenilo zaradi dveh darov trinajste sobote, ki sta bila zbrana 27 let narazen.

Ko je Surachet začel hoditi na srednjo adventistično šolo na Tajskem, si je obljubil: »Ostal bom v dijaškem domu, vendar ne bom nikoli spremenil svoje vere.«

Surachet je odraščal v nekrščanski religiji, ki ji je pripadala večina prebivalcev Tajske. Šolo je izbral, ker je imela dijaški dom za otroke, ki so prihajali od daleč. Živel je na severu Tajske, ki je od šole oddaljen več kot 1000 kilometrov.

V adventistični šoli je Suracheta navdušil pouk o svetovni civilizaciji. Pri pouku Svetega pisma je bil presenečen, ko je v Danielovi knjigi bral prerokbo o vzponu in padcu velikih svetovnih civilizacij. Spraševal se je: »Kako naj uskladim podatke o svetovnih civilizacijah, ki jih poslušam pri teh dveh predmetih?«

Približno v istem času je v časopisih opazil naslove o šestdnevni vojni iz leta 1967, ki se je nedavno končala z zmago Izraela nad sosednjimi arabskimi državami. Spraševal se je, kako lahko Izrael, majhna država, ustanovljena leta 1948, premaga večje in veliko starejše sosedo. Spraševal se je o izvoru judovskega ljudstva.

»Ali je to isti Izrael kot v Svetem pismu, o katerem proučujemo pri pouku Svetega pisma?« je razmišljal.

Poiskal je več podatkov in našel knjigo o judovskem ljudstvu, ki jo je napisal tajski filozof. Avtor, ki tako kot Surachet ni bil kristjan, je zapisal večtisočletno zgodovino Izraela.

Surachet je razmišljal o veri svoje družine in se spraševal, ali je Izraelov Bog pravi Bog.

Ob branju Svetega pisma je izvedel, da je Izraelov Bog pred tisočletji prosil svoje ljudstvo, naj se ne klanja kamnitim in lesenim podobam. Surachetova vera pa je vključevala klanjanje kamnitim in lesenim podobam.

Spoznal je, da Sveto pismo uči, da je Izraelov Bog edini živi Bog, ki ga niso oblikovale človeške roke. V Jeremiji 10,10 piše: »Gospod pa je resnični Bog, živi Bog in večni Kralj.«

Surachet se je prijavil na proučevanje Svetega pisma pri *Glasi preroštva*. Takrat je bil *Glas preroštva* na Tajskem precej razširjen, potem ko je nekaj let pred tem, leta 1961, zaradi dara trinajste sobote dobil stavbo v tajski prestolnici Bangkok. Surachet je dokončal proučevanje Svetega pisma v enem samem tednu in se odločil izročiti resničnemu in živemu Bogu.

Njegov oče se je razjezil, ko ga je Surachet prosil za dovoljenje za krst. »Če hočeš biti kristjan, pojdi h kristjanom,« je rekel. »Ni se ti treba vrniti domov.«

Surachet je rekel, da se bo vrnil, če se njegovo življenje z živim Bogom ne bo izboljšalo.

Surachet ničesar ne obžaluje. Pridobil je diplomu in magisterij iz teologije ter doktorat iz misiologije. Delal je kot pastor, direktor za komunikacije v adventistični cerkvi na Tajskem in regionalni direktor za adventistični svetovni radio. Druge želi seznaniti z živim Bogom. Danes poučuje na Mednarodni azijsko-pacifiški univerzi na Tajskem. Kampus te univerze je bil zgrajen z darom trinajste sobote leta 1988.

Surachet učencem govori, da je krščanstvo na Tajsko prišlo pred več kot 200 leti, adventistična cerkev pa je prišla, ko je leta 1906 neki evangelist začel prodajati knjige. Toda kljub več kot 100-letni prisotnosti, je vernikov komaj 16.000, kar je le 0,02 odstotka 71-

milijonskega prebivalstva Tajske. »To je ena najtežavnejših držav na svetu,« pravi Surachet. »V nekaterih krajih Satan opravlja svoje delo z uporom in nasprotovanjem. Toda tukaj je krščanstvo dobrodošlo, vendar je vera v satansko delovanje močna. Ne borimo se proti mesu in krvi. Borimo se s hudobnimi duhovi. Borimo se s samim Satanom. Na Tajskem potrebujemo več delavcev.«

Hvala vam za vaš dar trinajste sobote, ki je pomembno vplival na življenje ljudi, kot je Surachet Insom. Mednarodna azijsko-pacifiška univerza, na kateri Surachet poučuje, zagotavlja krščansko izobrazbo tisočim študentom, odkar je dar trinajste sobote leta 1988 omogočil zgraditi njen kampus. Na univerzi vsako leto krstijo študente iz nekrščanskih domov. Stavbo, kjer je bil sedež *Glasu preroštva* in je bila odprta v Bangkoku z darom trinajste sobote leta 1961, so medtem porušili. Vendar so jo nadomestile druge cerkvene stavbe, njen vpliv pa še naprej odmeva v življenju Suracheta in drugih.

19. april

MISIJONAR ALI POČITNIKAR

Renato, Tajska

Renato se je raztegoval v preddverju svojega bloka, ko se je pripravljaj na jutranji tek po Bangkoku na Tajskem. 36-letni Renato je bil prostovoljec adventist in je v Bangkok prispel pred enim dnevom, da bi služil kot učitelj misijonar na adventistični šoli.

K njemu je pristopila starejša ženska in ga naravnost vprašala: »Kdo si?«

»Novi učitelj,« je rekel Renato.

»Od kod si?«

»Iz Brazilije.«

»Daleč od doma si. Ali boš poučeval v šoli?«

»Da.«

»Potem boš od tega dne naprej moj sin. Skrbela bom zate.«

Naslednji dan je bila sobota in ženska je Renata v cerkvi predstavila svojemu možu. »Ti si torej moj novi sin,« je rekel moški. »Ne skrbi za bivališče ali hrano. Pri delu se le potruji po svojih najboljših močeh, midva pa bova skrbela zate.«

Naslednja dva tedna je starejši par Renata vsak dan povabil v svoje stanovanje. »Pridi k nama na čaj,« ga je povabila ženska.

»Kakšne načrte imaš za jutri?« ga je vprašal moški. »Ali kaj potrebuješ?«

Petnajsti dan je moški Renatu zastavil novo vprašanje: »Ali si prišel na Tajsko kot misijonar ali kot dopustnik?« Renato ni vedel, kaj naj odgovori, zato je molčal.

Moški je ponovil vprašanje. »Razmisli,« je rekel, »ali si prišel sem kot misijonar ali kot dopustnik.«

Renato je razumel, kaj želi vedeti. Tajska je čudovit kraj. Ne le, da ima čudovite plaže na jugu, temveč je znana tudi kot »dežela nasmehov«. Domačini z obiskovalci zelo lepo ravnajo. Misijonarje bi lahko odvrnile priložnosti za zabavo.

Šestnajsti dan, v soboto, je Renato šel v cerkev in pozdravil svoja posvojena starša. Želel je poklepetati z njima, vendar ni imel časa. Sodeloval je pri bogoslužju, nato pa je vodil skupino mladih odraslih. Potem je nameraval iti domov in si odpočiti. Bil je izčrpan.

Med dremežem je zazvonil telefon. Bila je hčerka njegovih posvojenih staršev.

»Prosim, moli za očeta,« je rekla. »Ne počuti se dobro.«

Renato je kar v pižami stekel iz stanovanja. Videl je dve reševalni vozili, ki sta se pripeljali in odpeljali. Nato je slišal novico, da je njegov posvojeni oče umrl. Vse je bilo tako hitro. Spraševal se je, kaj se bo zdaj zgodilo z njim.

Renato se je med pogrebom iskreno pogovarjal z Bogom. »Daj mi moč, da odgovorim na vprašanje, ki mi ga je zastavil moj posvojeni oče,« je molil. »Ali sem prišel sem, da bi bil misijonar ali dopustnik?«

Po pogrebu je Renato svoji posvojeni mami rekel: »Prišel sem, da bi bil misijonar in ne dopustnik.«

Vedel je, da je bila to odločitev, ki jo je sprejel zaradi šoka ob smrti svojega posvojenega očeta. Toda prav ta šok mu je dal moč za odločitev. Želel si je, da bi to odločitev sprejel veliko prej.

Ko se je končno odločil postati misijonar, se je zdelo, da se je vse postavilo na svoje mesto. Pred tem se je spraševal, ali se je prepozno odločil za delo misijonarja. Star je bil 36 let, številni prostovoljci pa so bili stari dvajset let. Spraševal se je, zakaj je začel ravno zdaj. Prav

tako ni vedel, kaj naj odgovori, ko so ga ljudje spraševali, kako dolgo bo delal kot prostovoljec. Ko je prispel na Tajsko, ni bil prepričan, ali je tam kot misijonar ali dopustnik. Toda zdaj se je to spremenilo. Odločil se je, da bo misijonar na Tajskem in povsod, kamor ga pošlje Bog.

»Tudi če bom odšel s Tajske, molim, da ostanem v stiku z adventistično službo prostovoljcev ali katero koli drugo službo, ki mi bo omogočila služiti kot misijonar in ne kot dopustnik,« pravi.

Molite za misijonarje, ki kakor Renato na mednarodni šoli Ekamai v Bangkoku na Tajskem oznanjajo Jezusov skorajšnji prihod. Hvala vam za vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju, ki bo pomagal širiti evangelij v Južnoazijski-pacifiški diviziji, kamor spada tudi Tajska.

26. april

OSVOBODITEV JETNIKOV

Renato, Tajska

V petek zvečer je Renato bral pridigo, ki jo je pripravil za naslednji dan, ko je praznoval svoj 37. rojstni dan.

Renato se je rodil v Braziliji in je zdaj opravljal svoje prvo leto kot učitelj misijonar na Tajskem. Pastorja je prosil, ali bi lahko pridigal za svoj rojstni dan.

»Moj dom je daleč,« je rekel. »Ne vem, kaj naj počnem za svoj rojstni dan. Prosim, dovoli mi pridigati. To je edini način, kako lahko praznujem svoj rojstni dan.«

Toda ko se je Renato pripravljaj za pridigo, je prejel telefonski klic s sedeža Južnoameriške divizije v Braziliji.

Zdelo se je, da ima Bog za Renatov rojstni dan drugačne načrte.

»Ali lahko greš na letališče v Bangkok?« je vprašal klicatelj, ki je bil direktor oddelka Južnoameriške divizije. »Tam so aretirali nekdanjega adventista sedmega dne zaradi preprodaje drog.«

Klicateljeva skrb se je dotaknila Renatovega srca. Brazilija je bila daleč od Tajske, a brazilski cerkveni voditelj je bil zaskrbljen zaradi nekdanjega vernika, ki so ga aretirali na Tajskem.

»Potrebujemo človeka, ki bi obiskal tega fanta in molil z njim,« je rekel vodja oddelka. »Morda mu lahko daš Sveto pismo in ga objameš.«

Renato je odložil papirje, na katerih je bila pridiga, in odšel na letališče. Tajščine ni dobro razumel in ni bil prepričan, kako se bo sporazumel s policijo. Prav tako je čutil tesnobo in malo ga je bilo strah, ker bo moral iti na policijo in se pogovarjati o nekom, ki ga sploh ne pozna.

Na letališču so mu policisti rekli, da je prišel prepozno. Mladeniča so že premestili drugam. Na letališču torej ni mogel storiti ničesar.

Minilo je nekaj tednov in Renato je prejel še en telefonski klic. Tokrat ga je poklicala mladeničeva odvetnica iz Brazilije.

Povedala je, da je njen klient v zaporu nedaleč od Bangkoka, in prosila, ali bi ga lahko obiskal. Renato se je odpravil v zapor. To je bil prvi od mnogih rednih obiskov zavora.

Včasih je mladenič potreboval hrano. V zaporu so pogosto stregli svinjino in morske sadeže, ki so na Tajskem priljubljena jed, a mladenič ni želel jesti nečisto hrano. Mladeničeva mama je poklicala Renata in skupaj sta poiskala hrano, ki bi jo Renato lahko odnesel v zapor.

Mladenič je Renatu priznal, da je naredil veliko napako, in izrazil željo, da bi se spravil z Bogom. Pogovarjala sta se o Bogu in njegovi ljubezni.

Čez nekaj časa je mladeničeva odvetnica prosila Renata, naj obiše še enega brazilskega zapornika, ki je bil prav tako njena stranka v tajskem zaporu. Tako je Renato, ki je prišel na Tajska, da bi v adventistični šoli poučeval sto četrtošolcev, postal tudi misijonar dveh brazilskih zapornikov v tajskem zaporu. Še vedno ju obiskuje vsak mesec in se je pripravljen srečati tudi z drugimi tujimi zaporniki, če mu bo Bog ponudil priložnost.

»Molim, da bi se njihovo srce spremenilo,« pravi. »Morda bomo v prihodnosti videli sadove teh molitev.« Vernike po vsem svetu prosi, naj se mu pridružijo v molitvi.

»Molite za ta dva fanta in tudi za vsakega tujca v zaporu na Tajskem,« pravi. »Bilo bi čudovito, če bi imeli priložnost spoznati Boga.«

Molite za zapornike na Tajskem in po vsem svetu ter za vsakogar, ki ga obremenjujeta krivda in greh. Molite za adventistične misijonarje, kot je Renato, ki oznanjajo veselo sporočilo, da je Jezus umrl, da bi zapornike osvobodil greha.

3. maj

DOLGA POT DO BOGA, 1. del

Pada, Tajska

Dvanajstletni Pada s Tajske ni mogel razumeti, zakaj je njegov starejši brat zapustil družino, da bi se pridružil adventistični cerkvi.

»Čemu si postal adventist?« je vprašal brata Morja.

»Preseli se k meni, pa boš videl,« mu je odvrnil.

Tako se je Pada preselil k Morju. Deček je bil najmlajši v družini in resnično ga je zanimalo, zakaj je Morja postal adventist.

Morja je bil najstarejši otrok in vodja družine. Njihov oče je umrl, ko je bil Pada star komaj tri mesece. Mama, ki je po očetovi smrti sama skrbela za šest otrok, je bila vesela, da je Morja pomagal skrbeti za Pada.

Pada je kmalu spoznal, da je življenje v Morjevi hiši drugačno. Morja je 11 let starejši od Pada. Bil je že poročen in oče treh dečkov.

Morja in njegova družina niso jedli svinjine, kač in miši kakor drugi gorjani na meji med Tajsko in Mjanmarjem. Gorjani so bili izredno revni in so jedli, kar so našli. Morjeva družina ni bila bogata, a so jedli samo to, kar je Morja imenoval »čista hrana«. Morja je pojasnil, da Sveto pismo prepoveduje uživanje nečiste hrane, kot so svinjina, kače in miši.

V nedeljo je Pada pomagal bratu na kmetiji. Opazoval je vodne bivole, kadar jih brat ni uporabljal za oranje riževih polj. Vodne bivole je spet opazoval v ponedeljek, torek, sredo, četrtek in petek.

V soboto zjutraj pa je Morja prebudil Pada ob petih zjutraj. Zunaj je bil še mrak.

»Čas je, da vstaneš in se pripraviš za cerkev,« je rekel.

Pada ni bil srečen. Želel je spati. Ker pa je brata spoštoval, ga je ubogal. Prav tako se je spomnil, da je želel vedeti, zakaj je Morja postal adventist. Morda bo to izvedel v cerkvi.

Pada je vstal ter se pridružil bratu in njegovi družini pri preprostem zajtrku riža in zelenjave. Morjeva žena je ta obrok pripravila že v petek. Po jedi se je Pada pridružil Morju, njegovi ženi in njunim trem otrokom na dolgi poti do cerkve. V njihovem majhnem mestu ni bilo adventistične cerkve, zato so morali do najbližje cerkve v drugem mestu prehoditi 13 kilometrov.

Morja je dvignil najmlajšega sina in ga nosil v ruti, oviti okoli hrbta. Morjeva žena je na enak način nosila drugega sina. Pada je hodil z najstarejšim dečkom, ki je bil star šest let.

Šestčlanska družina je hodila tri ure. Vzpenjali so se po gorskih poteh. Hodili so skozi riževa polja. Prečkali so reke. Nazadnje so prišli v adventistično cerkev pravočasno za sobotno šolo.

Padu je bilo bogoslužje všeč. Adventistični pastor je imel tri hčerke, ki so bile približno njegovih let. Dekleta so igrala na kitaro in pela čudovite pesmi o Jezusu.

Po bogoslužju si je Pada v cerkvi privoščil okusno kosilo. Še posebej mu je bila všeč slastna bučna juha, ki jo je pripravila pastorjeva žena.

Čeprav je bil prvi obisk cerkve za Pada dobra izkušnja, ni bil navdušen, ko ga je brat naslednji sobotni dan spet zbudil ob petih. Želel je spati in prav nič se ni veselil dolge hoje v cerkev. Toda ko je prišel tja, je bil vesel, da je tam.

To se je dogajalo vsako soboto. Pada je v srcu godrnjal, ko se je pripravljajal za cerkev in hodil po dolgi poti. Vendar je vedno užival v glasbi in hrani.

Hvala za vaš dar, ki pomaga oznanjati veselo sporočilo o Jezusovem skorajšnjem prihodu na Tajskem in po svetu. Naslednji teden boste izvedeli, kako se je Pada odločil slediti bratovemu zgledu in postal adventist.

10. maj

DOLGA POT DO BOGA, 2. del

Pada, Tajska

Prejšnji teden: Dvanajstletni Pada s Tajske se je spraševal, zakaj je njegov starejši brat Morja zapustil družinsko vero in postal adventist sedmega dne. Morja ga je povabil, naj se preseli k njemu in njegovi družini, ter sam ugotovi, zakaj.

Pada je več tednov in mesecev vsako soboto spremljal Morja in njegovo družino na 13 kilometrov dolgi poti v cerkev.

Pada se je še naprej spraševal, zakaj je Morja postal adventist. Odgovora ni dobil takoj. Opazil pa je, da je Morja zelo vestno hodil v cerkev ob sobotah. Ne glede na to, ali je deževalo ali bilo hladno, je družina vedno vstala pred zoro in se odpravila na dolgo pot v cerkev. Opazil je tudi, da je Morja zelo zvest pri vračanju desetine in prilaganju darov. Vsako sobotno je dal nekaj denarja v košarico v cerkvi. Morja je mlajšemu bratu razložil, da je ta denar pravzaprav Božji.

»Bogu vračam, kar je že njegovo, kot zahvalo,« je rekel.

Pada je prvih 12 let svojega življenja živel z mamo v zelo revni družini. Ni mogel razumeti, kako si je lahko Morja privoščil, da je razdajal denar. Toda opazil je, da mu nikoli nič ne manjka. Vedno je bilo dovolj hrane in drugih potrebščin.

Minila so tri leta. Morjevi sinovi so zrastle in začeli hoditi v adventistično šolo v drugem mestu. Morja ni bil bogat, a nekako je našel denar za šolnino.

Pada ni nikoli hodil v šolo. Zdaj je imel 15 let in želel si je, da bi tudi on lahko šel v šolo. Ko je razmišljal o svoji stiski, se je spraševal: »Ali je mogoče, da je Morja prav zato postal adventist? Ni bogat, vendar ne živi v pomanjkanju. Ima hrano in oblačila ter lahko pošlje sinova v šolo. Ljubi nebeškega Boga in ta poskrbi za vse njegove potrebe.«

V Padovem srcu je začela rasti ljubezen do Boga. Želel je živeti za Boga, ki je poskrbel za vse bratove potrebe. Želel je živeti za Boga, ki je poskrbel za vse njegove potrebe, še preden ga je spoznal. Izročil je svoje srce Bogu in se dal krstiti. Čeprav Pada ni imel družine, ki bi mu lahko pomagala, je pri 17 letih začel hoditi v prvi razred adventistične šole. Pridno se je učil. Trdo je delal, da je lahko plačeval šolnino.

Ko je končal šolanje, se je odločil, da bo poučeval druge o Bogu, ki skrbi za vse naše potrebe. Študiral je na Mednarodni azijsko-pacifiški univerzi in postal pastor.

Danes je Pada pastor in vodja adventistične cerkve na Tajskem. Ima ženo, ki jo je spoznal na adventistični šoli, in tri hčerke. Še vedno zvesto vrača desetino in darove. Njegova družina ima vedno dovolj hrane in oblačil.

Najraje od vsega drugim pripoveduje o nebeškem Bogu. Vrača se v vas svojega otroštva v gorah na meji med Tajske in Mjanmarom. Tamkajšnji gorski prebivalci so še vedno zelo revni in le redki verjamejo v Boga. Pada vedno napolni 50 ali več kuvert z bankovci za 50 ali 100 bahtov, ki jih podari vaščanom. To ni veliko denarja, vendar je v njihovih očeh dragoceno darilo. Ko deli kuverte, ga vaščani pozdravijo z velikimi nasmehi. Slišal je, kako si med seboj šepetajo: »Pada je eden od nas. Odraščal je tukaj. Njegov Bog skrbi zanj in morda bi lahko poskrbel tudi za nas.«

Pada moli, da bi gorjani, njegovi ljudje, nekega dne spoznali, da njegov Bog že skrbi zanje in jih želi rešiti za večnost.

Del daru trinajste sobote leta 1988 je bil namenjen gradnji jedilnice in druge stavbe na Mednarodni azijsko-pacifiški univerzi, kjer se je Pada usposabljal za pastorja. Kot študent je Pada pomagal pri gradnji jedilnice. Tako kot se vpliv tistega daru trinajste sobote še vedno čuti v življenju Pada in mnogih, ki so študirali na tej univerzi, bo imel tudi dar tega četrletja z Božjim blagoslovom dolgotrajen vpliv.

17. maj

ALI BOG USLIŠI MOLITVE?

Somsak, Tajska

Somsak je za molitev k nebeškemu Bogu prvič slišal, ko je bil majhen deček v adventističnem vrtcu v Koratu na Tajskem. Kot večina ljudi na Tajskem je tudi on izhajal iz nekrščanske družine in o Bogu ni vedel ničesar. Na začetku vrtca so vsako jutro na dvorišču mednarodne adventistične šole Korat visoko dvignili tajske zastavo. Potem so otroci iz vrtca in višjih razredov ob igranju tajske himne stali ob zastavi. Nato so učitelji vodili otroke pri petju »Molitvene pesmi« – čudovite pesmi, v kateri so prosili Boga, naj blagoslovi njihov dan.

Ko je Somsak nekoliko zrasel, ga je učiteljica naučila, kako moliti povsem sam. Vsak dan je pouk začela z molitvijo ter povabila Somsaka in druge otroke, naj jo dopolnijo. Učiteljica je rekla: »Dragi Bog ...« Nato je eden od otrok rekel: »Prosim, naredi me pametnega.« Drugi je rekel: »Prosim, varuj me.« Tretji je dodal: »Prosim, pomagaj mi biti dober.« Učiteljica pa je molitev končala z besedami: »V Jezusovem imenu, amen.«

Somsak je v drugem razredu začel moliti sam. Vendar ni molil vsak dan. Ni molil niti vsak mesec. Molil je le v skrajnem primeru. Običajno se je počutil pametnega. Običajno se je počutil varnega. Včasih pa ga je vendarle zaskrbelo, da ni pameten ali varen. Takrat je molil: »Dragi Bog, prosim, naredi me pametnega. Prosim, ohrani me varnega. V Jezusovem imenu, amen.«

Somsak je tudi v tretjem in četrtem razredu molil le, če je bilo treba. Nato je molil še v petem, šestem, sedmem, osmem in devetem razredu. Danes je krepak 16-letnik in obiskuje deseti razred. Morda ni molil vsak dan, vendar je molil več let. Koliko njegovih molitev je po vašem mnenju Bog uslišal? Sto? Petdeset? Morda deset ali petnajst? Če vprašate Somsaka, bo odgovoril, da ni uslišal nobene. Nič. Nula.

»Nisem čutil, da bi Bog odgovoril na moje molitve,« je rekel. »Bolj zaupam vase.«

Somsak morda ni molil vsak dan. Morda je molil le v skrajni sili. Toda ali menite, da je mogoče, da Bog ni odgovoril niti na eno njegovih molitev? Če trdite, da je Bog zagotovo odgovoril vsaj na eno njegovo molitev, imate prav. V Svetem pismu Bog pravi, da ljudem odgovarja, še preden začnejo moliti. Piše: »Preden bodo klicali, bom odgovarjal, ko bodo še govorili, bom usliševal« (Iz 65,24).

Zakaj torej Somsak meni, da Bog ni odgovoril na njegove molitve? Ali je mogoče, da je Bog odgovoril, Somsak pa tega preprosto ni opazil? Ali je mogoče, da tudi mi molimo in ne opazimo, da je Bog odgovoril?

Učitelji na Somsakovi šoli molijo, da bi Somsak spoznal nebeškega Boga, ki sliši in odgovarja na molitve. Dečku ali deklici je težko verjeti v nebeškega Boga, če ne veruje nihče drug v družini. Učitelji molijo, da bi Somsak in vsi drugi otroci na Mednarodni adventistični šoli Korat spoznali, da Bog resnično sliši in odgovarja na molitve.

Ali bi se radi pridružili učiteljem pri molitvi za Somsaka in druge otroke? Molimo.

Dragi Bog, hvala ti za Mednarodno adventistično šolo Korat, ki jo obiskuje tudi Somsak. Hvala za številne otroke po vsem svetu, ki so velikodušno darovali dar trinajste sobote, ki je pomagal zgraditi šolo. Zdaj te prosimo, pomagaj Somsaku in drugim otrokom v šoli, ki te ne poznajo, da bi spoznali, da jih imaš rad in da resnično slišiš in odgovarjaš na molitve. Pomagaj jim – in nam – opaziti tvoje odgovore na molitev. Prosimo, blagoslovi tudi dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo pomagal otrokom v Aziji izvedeti zate. V Jezusovem imenu, amen.

24. maj

NENAVADNI NOČNI ZVOKI

James, Filipini

Kmalu po tem, ko se je James preselil v najeto hišo, sta mu soseda povedala, da v njej straši.

»V vaši hiši živijo duhovi,« je rekel moški.

»Ponoči sva jih večkrat slišala in nisva mogla spati,« je dodala žena.

Zakonca sta pripovedovala o tem, da sta ponoči slišala nenavadne glasove, skrivnostne korake in predmete, ki so padali po tleh.

Jamesu je bilo smešno, ko je slišal poročila o duhovih. V hiši že kar nekaj časa ni nihče živel, vendar ga to ni skrbelo. Bil je študent misijonar in se ni bal strašljivih hiš ali nemirnih duhov. V Svetem pismu je prebral, da mrtvi spijo, dokler jih Jezus ne prebudi, in bil je prepričan, da ga bo Bog obvaroval pred vsemi nenavadnimi zvoki.

James se je paru zahvalil, da sta prišla k njemu.

»Ničesar takega nisem doživel,« je rekel.

James in njegov študentski kolega misijonar sta se v majhno leseno hišo na oddaljenem otoku na Filipinih vselila za eno leto, kolikor bo trajalo njuno služenje. Hiša je bila pobarvana v svetlo sivo barvo in je imela zeleno streho. James je spal v spalnici, drugi misijonar pa v dnevni sobi. Kuhinja in kopalnica sta bili zunaj. Nihče v skupnosti, vključno z Jamesom in njegovim prijateljem, ni imel elektrike ali tekoče vode. Za polnjenje mobilnih telefonov sta plačala 10 pesov (približno 17 centov), da sta jih ponoči lahko priklopila na generator. Župan mesta je živel v isti ulici.

Na otoku so živeli večinoma nekristjani, pa tudi kristjani in Jamesova misijonska naloga je bila navezati stike z nekdanjimi adventisti. Srečal naj bi se z njimi in si prizadeval za oživitve njihove vere.

Soseda, ki sta mu povedala o strašljivih duhovih, sta pripadala drugi krščanski denominaciji. Čeprav nista bila adventista, sta ju James in njegov prijatelj skušala nagovoriti tako, da sta jima ponudila proučevanje Svetega pisma. A zakonca sta to zavrnila. Nista želela sprejeti niti verske knjižice.

James in njegov prijatelj sta se odločila, da bosta s sosedom vsak dan delila jutranjico. Če so stene njune hiše tako tanke, da lahko soseda ponoči slišita čudne zvoke, potem lahko gotovo slišita tudi njuno jutranje in večerno bogoslužje. Tudi sosedova hiša je imela tanke stene, zato sta misijonarja lahko slišala, kdaj je par buden. V skladu s tem sta časovno prilagodila svoja bogoslužja. Ko sta pela, sta pela z vsem srcem. Ko sta brala Sveto pismo, sta govorila dovolj glasno, da bi ju lahko slišala množica.

James je molil za zveličanje tega para.

Minevali so meseci in James v najeti hiši ni opazil ničesar nenavadnega. Ko je bil sam, ni čutil nobene nenavadne prisotnosti. Ni slišal nenavadnih zvokov. Edini nočni zvoki so prihajali od čričkov, žab in drugih nočnih bitij.

James in njegov prijatelj sta leto dni preživela v molitvi z nekdanjimi adventisti in jih spodbujala. Veselila sta se, ko sta videla, kako majhna skupnost raste v veri.

Krst ni bil del misijonske naloge, toda ko sta se James in njegov prijatelj bližala koncu svojega bivanja, sta dva mlada človeka prosila za krst. James je bil osupel. Oba mladeniča sta prihajala iz neadventističnih družin in zahvalil se je Bogu, da se je dotaknil njunega srca.

James ne more reči, ali so glasno petje, molitve in pogovori o Svetem pismu imeli kakršen koli učinek. Toda ko se je pripravljaj na odhod, ga je par prosil, naj ostane.

»Ko sta se priselila, sva lahko ponoči mirno spala,« je rekel moški.

»Prosim, ostanita,« je rekla ženska.

Takrat je James spoznal, da je Bog deloval na njuno srce.

Molite za dragocene Filipince, še posebej za nedosežene skupine na oddaljenih območjih. Molite tudi za misijonarje, ki jih skušajo doseči z resnico, ki rešuje življenja. James se je na otok odpravil v okviru gibanja »Tisoč misijonarjev«, organizacije, ki je del Južnoazijsko-pacifiške divizije, ki je prejemnica daru trinajste sobote v tem četrtletju. Gibanje »Tisoč misijonarjev« si prizadeva vsako leto usposobiti in odposlati 1000 misijonarjev. Središče gibanja »Tisoč misijonarjev«, v katerem se je James usposabljal za misijonarja, je bil zgrajen v bližini filipinske prestolnice Manile z darom trinajste sobote leta 1996.

31. maj

PREVEČ PRAVIL

Febiola, Indonezija

Tragedija je zadela Febiolino družino, še preden se je rodila. Mama je bila v tretjem mesecu nosečnosti, ko je umrl njen mož. Mama je umrla, ko je bila Febiola stara 18 let. Čez dve leti je umrla babica.

Babičina smrt jo je najbolj prizadela. Febiola je večino svojega življenja živela z njo in si ni mogla predstavljati življenja brez nje. Febiola je takrat študirala za medicinsko sestro. Živela je v študentskem domu na univerzi Klabat. Starejša sestra ji je priporočila univerzo adventistov sedmega dne.

»Lahko bivaš v študentskem domu,« ji je povedala sestra. »V domu veljajo pravila in pravila so dobra.«

Febiola ni bila prepričana, da so pravila res dobra. Zdelo se ji je, da ima univerza preveliko pravil. V primerjavi z njenim starim življenjem pri babici je bilo skorajda preobremenjujoče. Počutila se je utesnjeno.

Eno od pravil je določalo, da se morajo študentje v študentskem domu zjutraj in zvečer udeležiti bogoslužja. Drugo pravilo je narekovalo, da morajo študentje vsako soboto obiskati bogoslužje v univerzitetni cerkvi. Febiole Bog in Sveto pismo nista zanimala, zato se je sestri pritoževala nad pravili.

»Samo vztrajaj,« ji je odgovorila sestra. »Ne bo ti žal. Pravila so dobra.« Febiola še vedno ni bila prepričana o tem, a se je odločila, da bo univerzi dala priložnost.

Sobo v študentskem domu je delila s tremi adventistkami, ki so jo povabile, naj se jim pridruži pri skupni molitvi in bogoslužju v njihovi sobi. Povabile so jo, da ob petkih zvečer skupaj začnejo soboto.

Febiola ni bila navdušena nad obveznim obiskovanjem večernih in jutranjih bogoslužij v študentskem domu ter sobotnim bogoslužjem v cerkvi. Ni mogla razumeti, zakaj so njene sostanovalke ne le uživale v bogoslužjih, temveč so jih želele imeti tudi v njihovi študentski sobi.

Postala je radovedna. »Zakaj bi morale imeti bogoslužje ob sobotah?« je vprašala svoje sostanovalke.

»Če bi rada vedela več o posvečevanju sobote, lahko prosimo pastorja, da ti pove več o tem,« je odvrnila ena od sostanovalk. Febiola je odvrnila, da ni pripravljena razpravljati o Svetem pismu s pastorjem.

»Nič hudega, če ti je neprijetno,« je odgovorila sostanovalka. »Na univerzi moraš obiskovati šest verskih predavanj in tam boš gotovo izvedela o soboti.«

Vsi študenti na univerzi Klabat morajo obiskovati šest verskih predavanj in Febiola je tam našla odgovore na svoje vprašanje o soboti. Ko je opravila zadnje predavanje, ki je govorilo o Razodetju, je predavatelju povedala, da želi proučevati Sveto pismo.

V naslednjem semestru se je resno lotila proučevanja Svetega pisma z dekanjo študentskega doma Delly in njenim možem.

Sčasoma se je Febiola odločila sprejeti Jezusa za svojega osebnega Zveličarja. Izročila mu je svoje srce in se dala krstiti.

V mesecih po krstu je njeno srce napolnilo novo veselje. Čeprav je izgubila očeta, mamó in babico, je na univerzi dobila novo družino. Dekanja in njen mož sta ji kakor starša,

njene sostanovalke pa kot sestre. Poleg tega se ne počuti več utesnjeno zaradi univerzitetnih pravil.

»Zdaj mislim, da mi pravila pravzaprav koristijo,« pravi z nasmehom.

Študentski dom Edelweiss, v katerem živi Febiola na univerzi Klabat blizu Manado v Indoneziji, je bil zgrajen z darom trinajste sobote leta 1981. Febiola je med številnimi mladimi ženskami, ki sta jih dekanja študentskega doma in njen mož spodbudila h krstu. Z Božjim blagoslovom bo učinek daru trinajste sobote v tem četrletju tako dolgotrajen, kot je bil učinek daru, s katerim so pred približno 44 leti zgradili študentski dom univerze Klabat.

7. junij

LIGNJI IN PSI

Jhon, Indonezija

Jhon je imel natrpan urnik. Bil je pastor cerkve v Papui, ki posvečuje nedeljo, in je ravno končal evangelizacijo na enem od otokov, nato pa se je moral vrniti domov, da bi opravil še eno serijo srečanj. Moral bi leteti z letalom, a je bilo letalo polno. Zato je kupil vozovnico za tridnevno potovanje z ladjo. Ta odločitev mu je spremenila življenje.

Jhon je kupil najcenejšo vozovnico na ekonomskem krovu, v dolgi dvorani, kjer je več potnikov spalo drug ob drugem na tleh. Ko so bili potniki budni, so si krajšali čas s klepetom.

Jhon je klepetal z žensko, ki je sedela v bližini, in ji prijazno ponudil del svojega kosila.

Ženska je zmajala z glavo, ko je pred njo postavil plastično posodo s poparjenimi lignji, začinjjenimi s kapljico olja.

»Žal mi je,« je rekla. »Takšne hrane ne jem.«

Jhon je pomislil, da ne mara lignjev, zato je potegnil na plano še eno posodo. V tej je bilo pasje meso, ki ga je tik pred vkrcanjem na ladjo kupil pri uličnem prodajalcu. Toda ženska je zavrnila tudi to.

»Takšne hrane ne jem,« je rekla.

Jhon je bil presenečen. »Zakaj pa ne jeste takšne hrane?« je vprašal.

»Ker sem adventistka,« je odvrnila.

Preden je Jhon postal pastor, je poučeval adventističnega učenca na misijonski šoli, kjer je delal. To je bil njegov edini stik z adventisti. Spoštoval je odgovor te ženske, ki je želela ostati zvesta svojim prepričanjem. Pospravil je hrano in pogovarjala sta se o drugih stvareh. Izvedel je, da ji je ime Ingrid.

Ko se je Jhon vkrcal na ladjo, ni nikomur povedal, da je pastor. Papua je po večini krščanski otok in Indonezijci, ki tam živijo, so po tradiciji mornarji. Na neki točki potovanja kapitan ladje vedno vpraša: »Ali je na krovu pastor? Želimo, da molite za nas in vodite skupno bogoslužje.«

Kapitan je zastavil to vprašanje zadnji dan Jhonovega potovanja. Jhon je povedal, kdo je, in potnike vodil v molitvi in bogoslužju.

Ingrid je bila presenečena, ko je izvedela, da je pastor. Ni vedela, ali se želi še naprej pogovarjati z njim. Ko se je ladja zasedrila, je Jhon vztrajal, da si izmenjata telefonski številki. Ko jo je prosil, da bi se še kdaj srečala, ga je povabila v adventistično cerkev.

Naslednji mesec se je Jhon vsako soboto skupaj z njo udeleževal bogoslužja. Potem pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Postal mu je nelagodno zaradi posvečevanja nedelje. Počutil se je tako neprijetno, da je iskal izgovore, ko so ga prosili, naj pridiga v svoji cerkvi. Ko je svoji cerkvi povedal, da namerava postati adventist, so mu ponudili boljše delovno mesto z višjo plačo.

A se ni pustil zapeljati. Med osebnim proučevanjem Svetega pisma je spoznal, da je sedmi dan, sobota, pravi Božji dan. Sprejel je tudi svetopisemsko prepoved uživanja nečistega mesa, na primer lignjev in psov.

Tri leta po potovanju z ladjo sta se Jhon in Ingrid poročila.

Danes Jhon zaključuje študij teologije na univerzi Klabat na otoku Sulavezi. Vesel je, da je Ingrid zavrnila njegovo hrano. Zaradi njenega pričevanja je izvedel za soboto.

Veseli se, da se bo vrnil domov na Papuo in druge poučeval o Gospodarju sobote.

Del daru trinajste sobote tega četrtletja bo pomagal pri širjenju evangelija na Jhonovem domačem otoku Papua. Sredstva bodo namenjena gradnji učilnic, upravne stavbe, knjižnice in avditorija za Papuansko adventistično teološko fakulteto v Nabireju na Papui. Univerza Klabat na otoku Sulavezi, kjer študira Jhon, je prejela del daru trinajste sobote leta 1981.

14. junij

MOLITEV ZA MESTO BREZ CERKVE

Jerry, Indonezija

Kot deček je Jerry z očetom potoval od mesta do mesta in obiskoval vernike cerkve na indonezijskem otoku Papua. Njegov oče, adventistični pastor, se je občasno ustavil pred mestom, kjer ni bilo adventistične cerkve.

»Dragi Bog,« je molil. »Prosim, blagoslovi to mesto in mu daj nekega dne adventistično cerkev.«

Jerry je doživel, da je Bog odgovoril na te molitve. V nekem mestu je bila cerkev ustanovljena pet let po očetovi molitvi. V drugem mestu se je cerkev odprla čez 20 let.

Jerry je šel po očetovih stopinjah in postal pastor v Papui. Ko je ob neki priložnosti obiskal vernike v okolici jezera Sentani, je videl številne cerkve, ki so bile ustanovljene v mestih, za katera je pred leti molil njegov oče. Nato je ob jezeru Sentani zagledal mesto brez adventistične cerkve in brez adventistov. Njegov majhen čoln je plul mimo mesta Yoboi na poti do drugega mesta z verniki. Jerry se je spomnil očetove navade, da je molil za mesta brez cerkve, in prosil čolnarja, naj upočasni. Želel je moliti za Yoboi.

Sklonil je glavo in rekel: »Dragi Bog, prosim, blagoslovi to mesto in mu nekega dne daj adventistično cerkev.« Kaj se je zgodilo po tem, je izvedel šele pozneje.

Dva meseca po Jerryjevi molitvi je ugleden prebivalec mesta odpotoval v Izrael na potovanje po Sveti deželi. Moškemu je bilo ime Thonce. Ob sončnem zahodu je pogledal skozi okno svoje sobe v jeruzalemskem hotelu in na ulici opazil nekaj nenavadnega. Zatulila je sirena in avtobusi so odpeljali na svoje postaje. Nato je vse utihnilo. Thonce je pogledal na uro in ugotovil, da je petek zvečer. Ugotovil je, da so Judje prenehali delo, ker se je bližala sobota.

Nato se je spomnil, da je delal z več adventisti v Papui, ki prav tako niso delali od sončnega zahoda v petek do sončnega zahoda v soboto, da bi spoštovali soboto. Vprašal se je: »Adventistična cerkev posvečuje isti dan kot izraelsko ljudstvo. Zakaj tega ne počne tudi moja cerkev? Moja cerkev trdi, da časti Izraelovega Boga.« Odločil se je, da bo po vrnitvi domov poiskal odgovore.

V Papui je šel v adventistično cerkev v sosednjem mestu in izvedel, da v njej potekajo evangelizacijska srečanja. Jerry, pastor te cerkve, je povabil Thonceja, naj se jih udeleži.

Na srečanjih je Thonce našel svetopisemske odgovore na vsa vprašanja o soboti. Odločil se je, da bo začel posvečevati soboto, in z ženo sta postala adventista sedmega dne. Kmalu po krstu je Jerry obiskal njun dom v Yoboi in jima pomagal organizirati hišno cerkev. To je bil odgovor na njegovo molitev in nadaljevanje očetove zapuščine.

»Zelo sem hvaležen za dediščino, ki mi jo je zapustil oče,« pravi Jerry Jacobs, ki je zdaj pastor adventistične cerkve na univerzi Klabat. »Še naprej molimo, da se bo nekega dne v tem mestu odprl molitveni dom.«

Molite za mesto Yoboi v Papui v Indoneziji. Molite, da bi evangelij dosegel več krajev na otoku in da bi tam zgradili več molitvenih domov. Del daru trinajste sobote tega četrtertja bo pomagal širiti evangelij v Papui. Na adventistični teološki fakulteti bodo zgradili učilnice, upravno stavbo, knjižnico in avditorij. Fakulteta se je preselila na sedanjo lokacijo v Nabire, potem ko je leta 2019 poplava uničila njeno staro lokacijo v drugem delu Papue. Trenutno se študenti učijo v učilnicah adventistične akademije. S svojim darom boste podprli usposabljanje pastorjev in svetopisemskih delavcev na kolidžu.

21. junij

ČUDEŽ V DŽUNGLI, 1. del

Armi, Indonezija

Deklica, ki se je učila v misijonski šoli v džungli, je svojemu učitelju Armiju pripovedovala o materi, ki ni mogla hoditi.

Armi ni prišel v gorat predel Papue v Indoneziji, da bi koga zdravil. Ni bil zdravnik in o medicini ni vedel veliko. Bil je misijonar, ki je prišel v misijonsko šolo sredi džungle, da bi otroke učil o Jezusu, ki je vrhovni zdravnik. Bil je ganjen, ko je slišal za mater, ki ni mogla hoditi. S kolegom misijonarjem sta se odločila, da se bosta podala na osemurno gorsko pot in obiskala žensko v oddaljeni vasi.

Armi in njegov prijatelj sta mater našla v majhni travnati koči. Na postelji je jokala od bolečin. Na oteklem desnem kolenu je imela odprto rano.

Armi in njegov prijatelj nista razumela veliko njenih besed. Tudi ona ni razumela, kaj sta govorila. Govorili so različni narečji. Vendar je mama z rokami pojasnila, da je pred sedmimi leti padla z drevesa in da od takrat ne more več hoditi. Vas je bila tako oddaljena, da zdravniki in bolnišnice niso bili na voljo. Po padcu jo je mož zapustil in ji prepustil vzgojo štirih otrok.

Mama je bila vesela obiska. Izgubila je vsakršno upanje. Jasno jima je dala vedeti, da svoje upanje zdaj polaga nanju.

»Pomagajta mi, da bom spet hodila,« je prosila.

Armi in prijatelj sta stopila pred kočo, ker sta morala moliti k vrhovnemu zdravniku.

»Gospod, prosim, daj nama modrost,« je rekel Armi. »Pokaži nama, kako naj pomagava tej ženski, čeprav ne veva veliko o medicini.«

V koči sta Armi in njegov prijatelj skrbno očistila rano. Na njunih obrazih so se svetile kapljice znoja. Skrbelo ju je, da se bo rana še poslabšala. V koči so se zbrali sosede, ki so ju opazovali, Armi in njegov prijatelj pa sta se začela še bolj potiti. Spraševala sta se, ali jima bodo sosedi naredili kaj hudega, saj so opazovali vsak njun korak.

Nato je Armi ženski spregovoril o Jezusu.

»Samo ena oseba te lahko pozdravi,« ji je poskušal pojasniti s kretnjami, da bi ga razumela. »In to je Jezus.«

Ženska še nikoli ni slišala za Jezusa. Tudi noben sosed ni slišal zanj. Sami so prakticirali misticizem.

»Ničesar ne vem o tvojem Jezusu,« je rekla ženska. »A sprejela bom tistega, ki mi bo povrnil zdravje.«

Po čiščenju rane ji je Armi ponudil edina naravna zdravila, ki jih je imel v nahrbtniku: oglje in tablete vitamina C. Po tem je žensko in sosede povabil k molitvi. Ko je Armi odprl oči, je videl, da so vsi zbrani jokali. Prestrašil se je in se spraševal, kaj je narobe. Sosede, ki prav tako niso govorili njegovega narečja, so mu pojasnili, da je molitev ganila njihova srca.

»Bilo je, kot da bi nam nekdo prevajal vašo molitev,« je rekel eden od njih.

»Ko ste molili, smo čutili prisotnost, ki nas je obdajala,« je povedal drugi.

Nato se je Armi obrnil in pogledal žensko. Njen obraz se je popolnoma spremenil. Bolečino in trpljenje sta zamenjala veselje in mir. Armi je obljubil, da se bo naslednji teden vrnil in preveril njen napredek.

Potem je s svojim prijateljem osem ur hodil proti domu. Med hojo sta molila. Kako bi lahko vzpostavila telefonsko povezavo in pridobila zdravstvene informacije, da bi pomagala

ženski? Kje bi lahko našla signal za mobilni telefon? Živela sta v gorah in že več mesecev nista imela mobilnega signala.

Molite za nedosežene prebivalce Papue v Indoneziji. Z delom daru trinajste sobote tega četrtega bomo pomagali zgraditi učilnice, upravno stavbo, knjižnico in avditorij za adventistično teološko fakulteto v Papui. Fakulteta se je preselila na sedanjo lokacijo v Nabire, potem ko je leta 2019 poplava uničila njeno staro lokacijo v drugem delu Papue. Trenutno se študenti srečujejo v najetih učilnicah na adventistični akademiji.

28. junij

ČUDEŽ V DŽUNGLI, 2. del Armi, Indonezija

Prejšnji teden smo poslušali zgodbo o misijonarju Armiju, ki poučuje otroke v džungelski šoli v Papui v Indoneziji. Armi se je s prijateljem podal na osemurno pot na goro, da bi obiskal mamo samohranilko, ki po padcu z drevesa pred sedmimi leti ni več mogla hoditi. S prijateljem misijonarjem sta ženski povedala, da je njeno edino upanje Jezus, ki je vrhovni zdravnik. Nato sta Armi in njegov prijatelj molila za mobilni signal. Nujno sta potrebovala zdravniški nasvet, kako zdraviti obolelo nogo. Toda bila sta sredi gorate džungle, kjer že več mesecev nista imela signala.

Nato se je zgodil čudež. Le nekaj dni po obisku matere je zazvonil Armijev telefon, medtem ko je bil s prijateljem na obisku v drugem oddaljenem kraju v Papui v Indoneziji. Armi je sprva mislil, da gre za alarm, zato se ni zmenil za telefon. Toda telefon je še naprej zvonil, zato ga je potegnil iz žepa in videl, da je prejel elektronsko sporočilo. To je pomenilo, da ima mobilni signal!

Armi je takoj začel moliti: »Gospod, hvala ti, hvala ti! Prosim, pomagaj mi, da pokličem pravega človeka za informacije o tem, kako naj ravnam z žensko.« Hitro je preletel svoje telefonske stike, saj ga je skrbelo, da bo kmalu zmanjkalo signala. Našel je prijateljico, ki je bila medicinska sestra, in jo poklical.

Prijateljica se je oglasila!

Armi ji je opisal situacijo in prijateljica mu je svetovala, kako očistiti rano na materinem desnem kolenu. Predlagala je tudi, naj Armi vzame antibiotike proti okužbam, ki jih je imel v svojem gorskem domu, in jih da ženski.

Telefonski pogovor je trajal le dve minuti, potem je zmanjkalo signala. Vendar je bilo to dovolj časa, da je prejel dragocene nasvete.

Naslednja dva meseca sta Armi in njegov prijatelj vsak teden obiskovala žensko v njeni travnati koči. Vsakič sta ji očistila rano in ji dala antibiotike proti okužbi, zaradi katere ji je oteklo koleno. Pozvala sta jo k redni molitvi.

»H komu naj molim?« je vprašala.

»Moli k tistemu, ki mu je ime Jezus,« je odgovoril Armi.

Jezusa ni poznala, zato ji je Armi poskušal povedati svetopisemske zgodbe o njem. Ko ji je čistil rano, je govoril o tem, kako je Jezus zdravil bolne in vračal vid slepim. Sosedje so prišli gledat in poslušat Armijeve zgodbe.

V naslednjih tednih je oteklina počasi popustila in rana se je zacelila. Armi in prijatelj sta se zahvaljevala Bogu. Vse, kar se je dogajalo, je presehalo njuno medicinsko znanje.

Nato sta imela misijonarja obveznosti v drugih predelih Papue in mesec dni nista mogla obiskati ženske. Po otrocih, ki sta jih poučevala v džungelski šoli, sta ji pošiljala zdravo hrano in naravna zdravila.

Ko je misijonarjema končno spet uspelo priti do njene vasi, sta opazila, da ženska stoji pred svojo travnato kočjo. Armi je planil v jok. Ni mogel verjeti svojim očem. Ženska, ki že sedem let ni mogla hoditi, se je opirala na palico in stala pred svojo kočjo. Ko ju je zagledala, je začela počasi hoditi proti njima.

Nato je Armijev prijatelj planil v jok. »Kako je to mogoče?« je vzkliknil.

Vsi trije so šli v kočo. Ko je ženska govorila, je njen obraz sijal od veselja in zdravja. »Še naprej sem molila in bolečine so izginile,« je pojasnila s kretnjami, da bi jo razumela. »Verjamem, da je to zaradi Jezusa. Čeprav ne razumem, kdo je, sem hvaležna, da sta ga pripeljala v moje življenje.«

»To še ni konec,« je odgovoril Armi. »Če verjameš, da te je Jezus ozdravil, moraš še naprej verjeti in ga poslušati.«

Minil je še en mesec in ženska je lahko hodila brez palice. Ni bila še popolnoma zdrava, a je lahko nadaljevala z običajnimi dejavnostmi doma in na polju, kjer je gojila pridelke.

Sosedje so bili osupli. Skupaj z njo so začeli moliti k Jezusu.

Tik preden je Armi končal svoje misijonarsko delo v Papui, se je še zadnjič srečal z žensko. Zaupala mu je, da ne čuti miru, ko prakticira svojo tradicionalno vero.

»Ali lahko pridem na vaše bogoslužje?« je vprašala.

»Zelo si dobrodošla,« je odgovoril Armi. »Toda naša cerkev je daleč. Kako boš hodila osem ur?«

»Jezus me je ozdravil,« je rekla. »Moram ga častiti. Pomagal mi je, da sem spet shodila. Hodila bom v cerkev, ker ga želim častiti.«

Ženska je zmogla prehoditi dolgo pot in se nato vsako soboto udeležila bogoslužja. Vse štiri otroke je poslala v misijonsko šolo v džungli.

Na Armijevo presenečenje v šolo niso prišli le njeni otroci, temveč tudi vsi drugi otroci iz njene vasi. Sosedje so bili priča Jezusovi moči in želeli so, da bi ga spoznali tudi njihovi otroci. »Stvari, ki se mi zdijo nemogoče, so mogoče pri Bogu,« pravi Armi. »Molim, da bi ta mama ostala zvesta Bogu.«

Del današnjega daru bo šel v Papuo, kjer bodo zgradili učilnice, upravno stavbo, knjižnico in avditorij za adventistično teološko fakulteto v Papui. Fakulteta se je preselila v Nabire, potem ko je bil kampus leta 2019 uničen v poplavi v drugem delu Papue. Trenutno se študenti srečujejo v najetih učilnicah adventistične akademije. Današnji dar bo namenjen tudi dvema projektoma v Mjanmaru, kjer bodo zgradili vrtec in središče vpliva, ter zdravstveni kliniki v Bruneju.